

Σχολείο: ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΪΜΑΚΛΙ Γ' (ΚΑ), ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

Κατηγορία: Παραμύθι

Τίτλος Έργου: «Η κούκλα με το κόκκινο φόρεμα»

Δημιουργός: Μαθητές/τριες της Γ'1

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρία Δημητρίου

Διευθύντρια Σχολείου: Σωτηρούλα Βούργια

ΒΡΑΒΕΙΟ

Η κούκλα με το κόκκινο φόρεμα

Μια φορά κι έναν καιρό, στα πολύ παλιά χρόνια, υπήρχαν δύο βασίλεια, το ένα δίπλα στο άλλο. Κάθε βασίλειο είχε το δικό του κάστρο και τον δικό του βασιλιά. Τα βασίλεια ήταν χτισμένα σε ένα μαγευτικό τοπίο με καταπράσινους λόφους, ψηλά δέντρα και αλάνθιστους θάμνους. Το μόνο που τα χώριζε ήταν ένα μικρό ποτάμι.

Σ' εκείνο το ποτάμι συναντιόντουσαν κάθε πρωί τα μικρά παιδιά από τα δύο βασίλεια και έπαιζαν μεταξύ τους. Κάποιες φορές έφτιαχναν αυτοσχέδιες βαρκούλες, τις έβαζαν στο νερό και έκαναν διαγωνισμούς. Άλλες πάλι προσπαθούσαν με χάρτινες σαίτες να στείλουν ένα μήνυμα στα παιδιά της απέναντι μεριάς. Πάντα περνούσαν υπέροχα και τα χέλια και οι χαρούμενες φωνές τους ακούγονταν μέχρι τα δύο κάστρα.

Ξαφνικά, μία μέρα, μόλις τα παιδιά είχαν φτάσει στο ποτάμι και ήταν έτοιμα να ξεκινήσουν το παιχνίδι, ένας δυνατός κρότος ακούστηκε. Αμέσως μετά, υπήρχε φωτιά και καπνός παντού. Τα παιδιά δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι συνέβαινε. Το μόνο που άκουσαν ήταν ανθρώπους να φωνάζουν πανικόβλητοι: «Βοήθεια! Γίνεται πόλεμος!». Μέσα σ' αυτές τις φωνές άκουσαν και τα ονόματά τους. Ήταν οι χονεές τους που τους έβγαζαν αναστατωμένοι. Τα παιδιά έβλεπαν τους φίλους τους να φεύγουν και δεν ήξεραν αν θα τους ξαναδούν ποτέ.

Καθώς ένα κοριτσάκι ήταν στην αγκαλιά του μπαμπά της, που έτρεχε για να σωθούν, της έπεσε η αγαπημένη της πάνινη κούκλα με το κόκκινο φόρεμα.

Όταν το κατάλαβε, ήταν πλέον αργά. Τα μάτια της χέμισαν δάκρυα.

Το ένα βασίλειο είχε κηρύξει πόλεμο στο άλλο και έτσι μέσα σε μια μέρα οι κάτοικοι του άλλου βασιλείου έχασαν τα σπίτια τους και έφυγαν πρόσφυγες σε άλλα μέρη. Ήμεναν σε αντίσκηνα και είχαν μαζί τους τα λιχυστά πράγματα που είχαν προλάβει να πάρουν. Κανένα παιδί, μέσα στον πανικό που υπήρχε, δεν είχε προλάβει να πάρει τίποτα, έστω το αγαπημένο του παιχνίδι. Όταν το κοριτσάκι, που είχε χάσει την κούκλα της με το κόκκινο φόρεμα, την θυμόταν, βούρκωνε, γιατί αναπολούσε τις ανέμελες στιγμές στο ποτάμι με τους φίλους της.

Η ζωή στον καταυλισμό ήταν δύσκολη. Δυσκολεύονταν να κοιμηθούν, να βρουν φαγητό και τον χειμώνα έκανε πολύ κρύο. Όταν έβρεχε ή φυσούσε, το αντίσκηνο δεν τους προστάτευε. Παρόλα αυτά, οι μεγάλοι, βλέποντας τα παιδιά, είχαν την ελπίδα πως τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα. Τα παιδιά έβρισκαν το χαμόγελο τους μέσα από τα πιο απλά πράγματα. Ήπαιζαν στις λάσπες, κυνηγούσαν το ένα το άλλο, κρύβονταν στους θάμνους και φρόντιζαν τα χατάκια που ήταν εκεί.

Σε λίγες μέρες πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, η αγαπημένη περίοδος μικρών και μεγάλων. Όμως, θα ήταν η πρώτη φορά που θα χιόρταζαν τα Χριστούγεννα μακριά από το σπίτι τους. Τώρα η θλίψη ήταν ζωγραφισμένη και στα πρόσωπα των μικρών παιδιών.

Οι μεγάλοι, βλέποντας αυτά τα προσωπάκια τόσο λυπημένα, αποφάσισαν

πως κάτι έπρεπε να κάνουν. Στερέωσαν κλαδιά δέντρων στο κέντρο του καταυλισμού και τα στόλισαν με στολίδια που έφτιαξαν οι ίδιοι. Μόλις τα παιδιά αντίκρισαν το "χριστουγεννιάτικο δέντρο", έτρεξαν γρήγορα γύρω του και το χαμόγελο επέστρεψε στο πρόσωπό τους.

Όμως αυτή δεν ήταν η μόνη έκπληξη που τους περίμενε. Καθώς ήταν όλοι μαζεμένοι, άκουσαν τριγωνάκια να κτυπάνε και παιδιά να τραγουδούν χαρμόσυνα. Ήταν οι φίλοι των παιδιών από το άλλο βασίλειο με κόκκινους σάκους γεμάτους δώρα. Είχαν ψάξει και είχαν βρει πού βρίσκονται οι φίλοι τους μετά από τον πόλεμο και δεν μπορούσαν αυτές τις μέρες αγάπης να μην είναι κοντά τους. Έτρεξαν, τους αγκάλιασαν σφιχτά και με δάκρυα χαράς τους έδωσαν τα δώρα τους. Ένα δώρο σε ένα κοριτσάκι δεν ήταν ένα καινούργιο παιχνίδι, αλλά ήταν η κούκλα με το κόκκινο φόρεμα που τόσο αγαπούσε. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως την κρατούσε και πάλι στα χέρια της. Όλα τα παιδιά έβλεπαν μία ζεστή αγκαλιά.

Όταν ο βασιλιάς κατέφθασε στον καταυλισμό ψάχνοντας τα παιδιά, αντίκρισε αυτή την τρυφερή εικόνα. Η καρδιά του αμέσως μαλάκωσε και ζύπνησε μέσα του η παιδική του ψυχή.

Από τότε όλα άλλαξαν. Όλοι επέστρεψαν στα σπίτια τους και ζούσαν ειρηνικά. Ακόμη και στο ποτάμι χτίστηκε μία μεγάλη γέφυρα για να μπορούν εύκολα να συναντούν τους φίλους τους.

Μακάρι η παιδική ψυχή με την απέραντη αγάπη και την αθωότητα να είναι πάντα ζωντανή στις καρδιές των ανθρώπων. Έτσι, η ειρήνη θα είναι η μόνη επιλογή.

